

18. 2. 1923

28. 8. 1993

**ZASLOUŽILÝ
UMĚLEC
STRÝČEK
JEDLIČKA**

Nejprve to byl obsazovaný dětský herec, později proslul jako svérázný a originální napodobitel a humorista. Vystupoval také často jako neodmyslitelná postava dětských estrád, v rozhlasu, televizi, ale i ve filmu. Jaký byl ve skutečnosti herec a imitátor Antonín Jedlička?

„Kdo má smysl pro humor, nemůže být primitiv.“

Narodil se v Březových Horách u Příbrami, téměř pod Svatou horou, jako nejstarší ze šesti dětí nemajetného kloboučníka, ale protože tehdy nebylo na živobytí, přestěhovala se početná rodina do Prahy. Tatínek doufal, že v hlavním městě sežene práci. To se nedařilo, avšak Toník měl větší štěstí. Už jako malý chlapec začal živit celou rodinu. Chodil zpívat do rozhlasu, a od tak dětství výrazně přispíval na domácnost.

Do dětského rozhlasového sboru ho přivedl jeho učitel z obecné školy v roce 1932. Zaujal ho Toníkův čistý hlas a také na něj zapůsobila bída, ve které musela rodina žít, a rozhodl se pomoci. Když tehdy pan sbormistr Jan Kühn Toníka vyzval, aby zazpíval, Antonín ihned spustil státní hymnu. A jak později vzpomínal, bouřlivá reakce orchestru ho nesmírně vylekala.

„Houslisti ve studiu bouchali smyčcem a já jsem se bál, že jsem něco provedl, ale nic jsem neprovedl, protože jsem dostal hned druhý den ve směsi skladeb Otakara Jeremiáše sedm sól.“

V Kühnově sboru zůstal dost dlouho, a protože pan sbormistr půjčoval některé děti občas i do souboru Dismanova, dostal se i tam. „On Toník byl jako rybička, všude proplaval, a tak se usadil i v dětském rozhlasovém souboru,“ vypráví o něm jeho manželka, paní Miroslava Jedličková.

●
Ještě jako dítě se dostal i k filmu. V hudební komedii Madla zpívá Evropě (1940) si zahrál Tonda Zrzavého, člena dětského pěveckého sboru.

Právě v dramatickém souboru bylo potřeba tehdy zajistit zvuk štěkání psa. Rekvizitář na to zapomněl, ale zachránil ho Antonín Jedlička. Zaštěkal a režisér přestal spílat rekvizitáři a nadšeně zvolal: „To je ono!“ Od té doby si v souboru zvykli kdykoli potřebovali napodobit nějaký zvuk, jít za Jedličkou. Postupně se naučil napodobovat snad všechna zvířata. A právě tehdy byl obrazně položen základní kámen Divadélka Strýčka Jedličky.

Ještě jako dítě se dostal i k filmu. Hrál ve filmech *Vandiny trampoty* (1938), *Tulák Macoun* (1939), *Madla zpívá Evropě* (1940) a v dalších. Když dospěl, nastala ve filmování přestávka. Byl zajímavý jako dítě, ale méně jako mladík. Už to nebyl kluk a ještě to nebyl dospělý člověk. A pak, dá se říci, si zablokoval cestu k hlavním rolím tím, že se stal Strýčkem Jedličkou.

Film ho začal využívat jako imitátora, zvukaře a autora zvukových efektů. Avšak nejenom. Menší a převážně komické role ztvárnil v úspěšných filmech jako např. *Dobrý voják Švejk*, *Limonádový Joe aneb Koňská opera*, *Kdyby tisíc klarinetů*, „*Čtyři vraždy stačí, drahoušku*“, *Šíleně smutná princezna*, *Dívka na koštěti*, *Divoké pivo* a v televizi (seriály *F. L. Věk*, *Nejmladší z rodu Hamrů*, *Dnes v jednom domě*, *Arabela*, *Rozpaky kuchaře Svatopluka*). Uplatnil se i v dabingu (*Mrazík*, *Mý z Kačerova*, *Chip a Dale*, *Gumídci*, *Letohrátky*, *Angelika, markýza andělu* aj.) a v rozhlase (*Ferda Mravenec* nebo *O lvu, který ztratil hlas*)

DIVADÉLKO STRÝČKA JEDLIČKY

Ihned po válce, v roce 1945, se Antonín Jedlička stal řádným členem Divadla 5. května. Divadlo sídlilo v někdejší budově Nového německého divadla (později Smetanovo divadlo, nyní Státní opera) a v činoherním souboru zde působili např. Rudolf Deyl ml., Rudolf Hrušínský či Blanka Waleská. Ale již po dvou letech si Antonín Jedlička založil divadlo vlastní.

Nejdříve vystupoval, hlavně dopoledne, pro dětské publikum na menších scénách, až ho publicista a organizátor hudebního života Jan Mikota, který později pracoval ve vedení Divadla hudby, vyzval, aby vystoupil v Lucerně, a zorganizoval představení. Tehdy si podle slov Miroslavy Jedličkové v pokladně Lucerny mysleli, že se Praha zbláznila. Fronta na představení téměř neznámého Jedličky byla opravdu dlouhá.

Jméno Antonín Jedlička ale neznělo pro dětského diváka poutavě. Děti mají v rodině nejradši „strejdy“, a tak si začal říkat Strýček. A děti přijaly přezdívku zcela spontánně. Právě jeho jedinečná schopnost imitovat hlasy zvířat i všemožné jiné zvuky se stála základem jeho jevištního úspěchu.

V Divadélku Strýčka Jedličky poznaly děti mimo jiné i různé žánry. Vysvětloval jim, co je balet, co je opera, co činohra. Vyzýval je, aby stejnou scénku zahrály, zatančily i zazpívaly.

Napoduje operní zpěv, vedl s dětmi rozhovory a ony mu stejným tónem odpovídaly. „Cím je tvůj tatínek?“ pěl Strýček Jedlička. „Pracuje v ústavu

- *Nejvíce práce čekalo na Strýčka Jedličku před Vánocemi. Někdy absolvoval až sedm besídek denně. (1949)*

makromolekulární chemie.“ Snažil se ho napodobit tázaný. Všichni v sále se smáli a děti se takovým hravým způsobem setkávaly s divadelními žánry.

Některé scény se v představeních léta opakovaly. Spisovatel Ondřej Neff vzpomíná, jak ho jako desetiletého kluka zaujalo Strýčkově vystoupení v Národním domě na Žižkově, během kterého choval prasátko – pašíka, s kterým chrochtal. A když po letech nastoupil jako osvětlovač a zvukař v dětském divadle Albatros Na Perštýně, jako jedno z prvních představení svítil právě to Jedličkovo. Nemohl věřit tomu, že shlédl scénku téměř identickou, které se ovšem nyní smáli o 15 let mladší diváci.

Jedlička také zavedl během představení různé hrátky, kterých se děti zúčastňovaly. Troufl si pozvat na jeviště až 15 dětí, zadával jim různé úkoly a kladl jim otázky. Vyžadoval, aby jejich odpovědi měly výraz. Pobízel je, aby samy bavily své kamarády a rodiče v sále.

PŠT ŘÍKÁ STRÝČEK JEDLIČKA

Strýček Jedlička pořádal pro děti nejen estrády a představení, ale také se uplatnil jako pedagog. Ve Studiu Strýčka Jedličky při Parku kultury a odde-

• *Nejznámější Strýčkova loutka*

chu Julia Fučíka (dnešní Výstaviště), probíhala divadelní příprava různých žánrů a děti se učily i přirozenému vystupování na veřejnosti.

„Chci naučit děti lásce k jazyku, vystupovat na jevišti a zbavit je trémy,“ to bylo jeho krédo.

O dramatické kroužky byl velký zájem, rodiče čekali na umístění dítěte třeba čtyři roky. Neočekával, že z jeho žáků vzejde Belmondo, ale děti byly pro něho spoluherci. Byl poměrně přísný, jinak to ani nešlo, jeho P Š T („Pšt, říká Strýček Jedlička“), kterým zahajoval představení, bylo pověstné. Na starších fotografiích jsou vidět děti, které stojí na jevišti s Jedličkou v pozoru a tváří se soustředěně.

„On vyžadoval kázeň a to bylo pro děti prospěšné,“ vzpomíná choreografka a herečka Jiřina Kottová. Kázeň je zřejmě opravdu základem úspěchu u dětských spoluhráčů. Nikdo si ani nedovolil špitnout.

O dětech mluvil vždycky velice dobře, ale bylo to i profesionální pozlátko. Zvládnout kupu dětí není snadné, „...malinký pohlaveček se tam taky vyskytoval,“ vzpomíná Jiřina Kottová.

„Co bys dělal, když tě neposlouchá,“ vysvětloval jednou Jedlička producentovi Čestmíru Kopeckému. „Postavíš ho před mikrofon a on nedělá, co má, tak jsem mu zmáčkl ručičku u toho mikrofonu, a bylo to...“ Netajil se svou teorií: dítě je roztomilé do čtyř, maximálně do pěti let, pak už neposlouchá.

Přiznal se, že děti neměl opravdu rád ve chvíli, kdy dostal v jedné mateřské školce záchvat mrtvice, a děti si myslely, že jeho zkrivená ústa jsou jen vtipný další gag a smály se ještě víc. Učitelky se bavily vzadu ve třídě a volání o pomoc vůbec neslyšely.

„Jsem od těch dětí odřenej,“ říkával. Nicméně jakmile nastoupil na jeviště, odhodil veškerou únavu a pro ty děti zahrál.

SODRUŽKY UČITELKY, SEBERTE SE A VYPADNĚTE!

Děti se ho bály, ale měly ho zřejmě rády. A měly ho rády, protože ve všech školách v té době vládly jen učitelky. Ženy.

Učitelky se třeba někdy při představení bavily. Jiní by to přešli, ale Jedlička na ně vybafl: „Soudružky učitelky, seberte se a vypadněte!“ Na tu dobu to byla docela odvaha. Pochopitelně pak chodily dopisy, učitelky si stěžovaly, že Strýček Jedlička nesplnil očekávání, představení nebylo dostatečně ideové. To ale také nebyla pravda. Jenom si kompenzovaly, jak je shodil před dětmi.

Jeho oblíbeným číslem, hlavně při premiérách, kterých se zúčastnili novináři a tehdejší honorace, bylo vyzvat vyvolaného chlapečka z řad diváků, aby hrál předsedu JZD.

„Kam jdeš?“ zahájil vždycky hovor, a když jednou zmatené dítě odpovědělo: „Mlátit komunisty,“ nehnul ani brvou. „Jdeš na řepu,“ opravil ho a pokračoval v představení. Ondřej Neff tehdy v divadélku Albatros s pobavením pozoroval, jak se přítomní funkcionáři po sobě rozpačitě dívají. Ale z představení neexistoval žádný záznam, tak se incident přešel.

UDĚLEJ NÁM KOHOUTA!

V rámci napodobování zvuků byl fenomén. Co všechno uměl vyjádřit jen mimikou, bylo až neskutečné. Často nahradil zvukové efekty, které se již tehdy dělaly synteticky. Dokonce třeba projíždějící auto.

- *Natočil i sci-fi (Ztracená tvář, 1965)*

Měl dokonalý sluch, to je jisté. Jak se ale stane, že někdo dokáže zvukovou předlohu dokonale reprodukovat? Krční lékař tvrdil, že má „zázračné hlasivky“, mj. např. netrpěl nikdy chrapotem.

Paní Jedličková vzpomíná, jak často trénoval třeba na procházkách. Když šli kolem hejna slepic, zakdákal a poslouchal, jestli slepice kdákají stejně.

Samozřejmě často se stávalo, že např. v restauracích na něj někdo zakokrhral nebo zachrochtal. Většinou si toho nevšimal. „Je to moje povolání,“ říkával. Když na něj někdo v rozjařenosti pokřikoval: „Udělej nám kohouta!“, měl na to připravenou odpověď: „Hele, já po tobě taky nechci, abys mi ukázal, jak házíš lopatou.“

Samozřejmě někteří intelektuálové považovali vystoupení Strýčka Jedličky za něco velmi podradného či pokleslého v českém umění. Každopádně ve svém oboru profesionál byl.

Ondřej Neff si spolu s přáteli pozval jednou Strýčka na recesní společenskou akci. Upozornil ho, že jde o dospělé diváky, ale Strýček se nenechal vyvést z míry. „Jsem přece profesionál,“ tvářil se sebejistě. Nicméně k Neffovu údivu i toto představení začal pověstným PŠT a vytáhl chrochtající prasátko. Ale fungovalo to, dospělí šileli nadšením.

S dospělými to uměl stejně jako s dětmi. Herec Jan Kraus vzpomíná na to, jak jednou Jedlička přijel z vystoupení na Moravě – auto plné klobás a slivovice. „Ber si,“ vyzval Krause, „já to všechno nesním.“

„A kde jste to všechno vzal, Strýčku?“

„No na náměstích.“

„Jak na náměstích?“

„Prostě jsem se postavil k otevřenému autu a křičel jsem ‚Vino, slivovice, klobásy, všechno to noste sem.‘“

„Obdivoval jsem jeho schopnost manipulovat s lidmi. On to uměl s dětmi, ale s dospělými možná ještě víc,“ dodává Jan Kraus.

Když jel autem, byl schopen zastavit, stáhnout okénko a ptát se kolemjdoucí: „Jedu správně?“ A 90 procent lidí odpovědělo bez rozmyšlení: „Ano.“ Jeden z televizních pořadů spočíval v tom, že převlečený Strýček zastavoval náhodné kolemjdoucí a mluvil s nimi o banálních záležitostech, ale v každé větě použil nějaké vymyšlené neexistující slovo. Reakce byly zajímavé. Bavilo ho provokovat lidi a dělal to často bravurně a nebojácně. Ale potřeboval i uznání, a když mu ho nikdo nedal, dokázal si ho dát sám.

KAPITALISTA V SOCIALISMU

K lidem uměl být velice tvrdý. Byl přísný, v práci vyžadoval od kolegů disciplínu. Podle mnohých diktátor. Na Barrandově vedl skupinu, která pod jeho vedením dělala postsynchrony. Bedlivě všechny kontroloval, a když se někdo snažil ulít, nemilosrdně ho byl schopen i vyhodit z práce. „Myslel jsem si původně, že je to diktátorský estrádní showman, který má děti jako záminku

- *Antonín Jedlička bavil i dospělé (estráda v Jenči, 1950).*

k vydělávání peněz, ale když jsem ho poznal osobně, bylo to pro mne velké překvapení. Strýček byl kapitalista v socialismu," říká Jan Kraus.

Byl to totiž jeden z nejlepších manažerů tehdejší doby. Uměl si všechno vyjednat. Vyjednával si slušné honoráře, ale dokázal pak zajistit, aby celý

tým, který ho obklopoval, byl kvalitní. Jak spoluautoři, tak ti, co s ním byli na jevišti. Jeho divadelní soubor se také prakticky neměnil.

Byl nesmlouvavý, od té doby, co byl zasloužilým umělcem, nešel pod cenu. Na druhou stranu, když šlo o užitečnou akci, kterou se rozhodl podpořit, hrál i zadarmo.

Byl nesmírně pilný, vstával pravidelně v sedm hodin a od rána pracoval. Nestávalo se, že by přišel na schůzku nepřipravený. Možná ho dopředu hnaly vzpomínky na dětství, kdy jeho rodina doslova živořila. Možná ve skrytu jeho duše panovala obava, že by mohl o majetek přijít. Když mu spadla koruna ze stolu, sebral ji se slovy: „Nestyď se za to sebrat si svoje peníze.“ Ta situace ho vystihuje, peníze měl rád.

TAK SE NAUČ CHROCHTAT!

Jeden čas kolovala po Praze historka o tom, jak se pražští taxikáři složili na Strýčka Jedličku a za 3000 korun si nechali od něj hodinu chrochtat a kokrhát. „Nebylo to ponižující?“ ptal se ho později Čestmír Kopecký. „Ne, co bych tu hodinu užitečnějšího dělal, takhle jsem si vydělal 3000 a byl jsem s docela dobrýma klukama.“

Když dával dárky, moc se nepředával. Je známo, že byl schopen rozdělit sadu šesti skleniček na tři a tři, aby mohl obdarovat hned dva kamarády. Nicméně Jan Kraus od něj jednou dostal grafiku Františka Tichého, kterého Jedlička miloval, byť s kázáním, že je to dárek, takže za něj dárce nic nechce a je to dárek vzácný!

Pochopitelně mu řada lidí záviděla. Symbolem jeho vzestupu byl legendární žlutý mercedes 300 D. Když v něm jel, dělal všechno pro to, aby si všichni všimli, že jede mercedes a že v něm jede Strýček Jedlička. Tím samozřejmě okolí dráždil.

Pocházel z chudého prostředí, tak si cenil majetku a nejenom to. Chlubil se s ním. Kdekoliv se objevil, myslel si, že vzbuzuje obdiv. Byla to spíš však závist. Samozřejmě mu to lidé často říkali... že si „vychrochtal na meďoura“. Jeho odpověď byla jednoduchá: „Tak se nauč chrochtat, a taky si vychrochtej na meďoura.“

Obklopovaly ho ženy. Jedna ze ctitelek mu pletla svetry s jedličkou, ve kterých s oblibou vystupoval. Bylo to dáno i prostředím, ve kterém pracoval. Dětské diváky doprovázely na představení paní a slečny učitelky... Chodily za ním a nechávaly si podepsat památničky a Strýček neváhal využít situace a sympatickou učitelku požádal o telefon...

- *I to byl Strýček Jedlička. Učitel Adam se proměnil v Myšáka Mickeyho. (televizní seriál Arabela, 1979)*

- *Když postavu učitele v televizním seriálu kouzelný prsten proměnil v čuníka, nepotřeboval štáb zajišťovat chrochtání. (televizní seriál Arabela, 1979)*

KDO SI HRAJE, NEZLOBÍ

To bylo jeho heslo. Byl hravý. Sbíral „žertovné předměty“ a sám je také vyráběl. Jeho byt byl plný krvavých zubů, falešných bot a podobných nesmyslů. Dámám s oblibou věnoval vlašský oříšek – jako pro Popelku – do kterého vkládal prezervativy a bavil se tím, když obdarovaná oříšek ve společnosti otevřela.

Ti, kdo ho pravidelně navštěvovali, věděli, co je asi bude čekat, když zazvoní u dveří. Zvonek návštěvníka pokropí vodou, pak Strýček otevře, podá mu ruku, ale ta pravděpodobně zůstane v ruce návštěvníkově, protože je falešná. Chechtací pytlíky, zpívající lustry, pískací okurky, sklenice s dvojitým sklem – to bylo jeho.

Obchodní jednání s ním bylo často samostatným divadelním výstupem, smlouvy se podepisovaly tužkou, co stříkala vodu, nebo přišel s ovázaným prstem protknutým obrovským hřebíkem a budil zděšení.

Byl vrcholně nadšený, když měl novou hračku a podařilo se mu s ní někoho doběhnout a byl také vyhlášeným vypravěčem anekdot a veselých historek.

Po Strýčkovi Jedličkovi zůstala doma skříň vzpomínek. „Všechny rekvizity, všechna pískadla, hejblata, vše je tady uloženo a já sem raději nechodím,“ ukázala paní Miroslava Jedličková, televiznímu štábu skříň plnou neobvyklých věcí. Antonín Jedlička pracoval s všemožnými pomůckami. Nejoblíbenější loutkou bylo prasátko, které procestovalo se Strýčkem celou republiku i část Evropy. Zpívalo, smálo se, chrochtalo a mluvilo.

ZASLOUŽILÝ ZASLOUŽILÝ UMĚLEC

Na ocenění „zasloužilý umělec“ dlouho čekal a moc si ho vážil. „Konečně uznali, že i kašpárek může být zasloužilým umělec!“ říká paní Jedličková. Bylo to v roce 1984. Toužil po tom hrozně moc a dělal pro to, co mohl. Sám o ocenění žádal. Psal dopisy funkcionáři tehdejšího Svazu dramatických umělců herci Zdeňku Buchvaldkovi.

Byl posedlý tím nepřijít o žádné privilegium, které bylo možné získat, jako

● *Ocenění měl rád
(1967)*

např. zvláštní povolení na parkování v Praze 1, a navíc, chtěl těm, kdo se mu posmívali pro jeho „kokrhání“ dokázat, že patří opravdu mezi umělce.

Na počátku 90. let ho žádali, aby titul vrátil na protest proti bývalému režimu a jeho kultuře. To neudělal. Považoval se za zasloužilého zasloužilého umělce. Měl talent, ten talent byl sice podle mnohých šílený, ale ve svém oboru byl jednička. Bez Antonína Jedličky by např. nebylo mlaskání legendární masožravé rostliny ve filmu *Adéla ještě nevečeřela...*

- *I mlaskání legendární masožravé rostliny ve filmu Adéla ještě nevečeřela bylo Jedličkovo dílo.*

TENISOVÝ KURT

Na tenisový kurt patřil, ale právě tam nakonec zemřel.

Úspěšní herci začali hrát tenis a Jedlička nemohl chybět. Když někoho porazil, radoval se, jako by vyhrál milion. Některé jeho údery nešly odehrát, jak vzpomínal Jan Kraus. Jako vše i tenis dělal naplno. A i na kurtě poutal pozornost soupeřů a spoluhráčů svými imitátorskými kousky a jinými vtípky.

V roce 1993 hrál tenisový turnaj herců na Houšťce ve Staré Boleslavi. Jeho posledním soupeřem byl Vojtěch Nouzák. Ještě ho, o mnoho let mladšího účastníka turnaje, Jedlička stačil vyzvat, aby ho nešetřil, když zčista jasna spadl na zem. Soupeř i diváci, mezi kterými byl například zpěvák a jeho dobrý známý Karel Štědrý, nejdřív netušili nic zlého. Byli zvyklí na to, že Strýček předváděl i na tenise všelijaké skopičiny, kterými bavil okolí. Tentokrát ale bohužel nehrál. Zprávu o jeho úmrtí šli osobně paní Jedličkové sdělit Václav Vydra a Karel Štědrý.

Zůstalo po něm doma prázdno. Byl to živel, musel se pořád projevovat, když zrovna nezkoušel nové scénky, musel aspoň něco vyprávět, nahlas promýšlet či telefonovat. A když najednou v bytě nebyl, bylo tam pusto. Bude tomu už 20 let.

- *Byl hvězdou i na tenisovém kurtu 1986). Našel tam však i smrt.*

HERECKÁ FILMOGRAFIE

- 1938
Vandiny trampoty
- 1939
Teď zas my
Tulák Macoun
- 1940
Madla zpívá Evropě
Poslední Podskalák
Prosím, pane profesore!
To byl český muzikant
- 1941
Z českých mlýnů
- 1942
Barbora Hlavsová
Dům za městem
Přijdu hned
Ryba na suchu
- 1943
Bláhový sen
Chlapci v modrém
Šťastnou cestu
- 1945
Rozina sebranec
- 1946
Nezbedný bakalář
- 1947
Až se vrátíš...
Nikola Šuhaj
- 1948
Červená ještěrka
Hostinec „U Kamenného stolu“
Daleká cesta
- 1949
Revoluční rok 1848
Vzbouření na vsi
- 1952
Mladá léta
- 1954
Nejlepší člověk
- 1955
Hudba z Marsu
Něco se tu změnilo
Vzorný kinematograf Haška Jaroslava
- 1956
Dědeček automobil
Dobrý voják Švejk
Platit, prosím!
Robinsonka
- 1960
Ledoví muži
- 1961
Každá koruna dobrá
Spadla s měsíce
- 1963
Barnabášek (TV film)
Domácí víno (TV film)
- 1964
Kdyby tisíc klarinetů
Limonádový Joe aneb Koňská opera
- 1964
Špatně namalovaná slepice
- 1965
Hrdina má strach
Ztracená tvář
Smrt za oponou
- 1967
Jak se zbavit Helenky
O princezně, která pořád vařila (TV film)
Táňa a dva pistolníci
- 1968
Šíleně smutná princezna
- 1969
Pan Tau (TV seriál)
- 1970
„Čtyři vraždy stačí, drahoušku“
F. L. Věk (TV seriál)
Šprýmař (TV film)
- 1971
Dívka na koštěti
Hodina modrých slonů
Smrt černého krále
Ženy v ofsajdu
- 1972
Pan Tau a cesta kolem světa
- 1975
Nejmladší z rodu Hamrů (TV seriál)
Páni kluci
- 1976
Hudba to je moje (TV pořad)
Kateřina zlé pověsti (TV film)
Muž na radnici (TV seriál)
- 1977
Talíře nad Velkým Malíkovem
- 1978
Tajemství proutěného košíku (TV seriál)
Ve znamení Merkura (TV seriál)
- 1979
Arabela (TV seriál)
Dnes v jednom domě (TV seriál)
- 1981
Buldoci a třešně
Netopýr (TV film)
- 1982
Poslední propadne pekle
Slečna se špatnou pověstí (TV film)
Za humny je drak
- 1984
Rozpaky kuchaře Svatopluka (TV seriál)

Rumburak
Sanitka (TV seriál)
1986
My holky z městečka (TV seriál)
Peníze a krev (TV film)
1987
Proč?
1988
Cirkus Humberto (TV seriál)
1989
Případ pro zvláštní skupinu (TV seriál)
1991
Území bílých králů (TV seriál)
1992
Náhrdelník (TV seriál)
1993
Deset malých běloušků (TV film)
Divoké pivo

Dokumentární filmy

1965
Děti kolem strýčka
1960
Cirkus jede!

Dabing

1950
...a hvězdy září
1957
Jak krtek ke kalhotkám přišel
1957
Krtkova dobrodružství (TV seriál)
Stvoření světa
1960
Jak sluníčko vrátilo štěňátku vodu
Jak štěňátko dostalo chuť na med
Jak štěňátko chtělo malé pejsky
1963
Špatně namalovaná slepice
1964
Mrazík
Angelika, markýza andělů
1965
Angelika a král
1967
Senzační prázdniny
1969
Krtek a zelená hvězda
Krtek v ZOO
Zabil jsem Einsteina, pánové...
1980
Kocour Vavřínek a jeho přátelé (TV seriál)1985

Gumídci (TV seriál)
1986
Zázračné dítě (TV hra)

Televizní pořady

1976
Hudba - to je moje
1978
Silvestr hravý a dravý
1980
Sešlost Ludka Nekudy
1985
Kavárnička dříve narozených
1992
Studio Kroměříž
1997
Úsměvy

Audio

2007
To byl Strýček Jedlička